

då som tidligere behøvede at lyse efter Forsvarskommissionens Betænkning; thi efter hvad der er mig meddelt, drejede det sig nu kun om Maaneder. Denne Udtalelse maatte dog naturligt forstaaes saaledes, at medens det tidligere havde drejet sig om Aar, drejede det sig nu kun om en Periode, som jeg ansaa for mindre end 1 Aar, om Maaneder og ikke om 1 eller flere Aar. Jeg har unægtelig det Haab, at denne Forudsigelse maa vise sig at holde Stik, og siden jeg er inde paa denne Sag, kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning om, at det, der er sket siden, forekommer mig yderligere at maatte bestyrke mig og alle dem, der ønske en fornuftig og rimelig Løsning af denne Sag, i Ønsket om, at det nu kun maa være nogle ganske faa Maaneder, inden vi se denne Betænkning. Det, der siden er sket i Pressen, i den offentlige Agitation og, jeg tør sige, indenfor Værnene, har efter mit, og jeg tror de flestes Skøn, ikke været af den Art, at det fremmer Udsigten til en forstandig og lidenskabsløs Løsning af denne Sag.

Til et andet Punkt, det ærede Medlem fremdrog, finder jeg Anledning til at sige et Par Ord. Han mente, at jeg nu maatte have hævet den Kaarde, jeg den Gang havde sænket for den højtærede Forsvarsminister. Jeg kunde ikke forstaa det ærede Medlem anderledes, end at det nu skulde have vist sig, at den højtærede Minister ikke agtede at sætte sin politiske Autoritet ind paa en Løsning af Forsvars-sagen. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han nærmest mente, at den højtærede Minister havde opgivet denne Opgaves Løsning. Jeg ser ikke, med hvilken Ret en saadan Paastand kan fremsættes. Det er dog givet, at den højtærede Minister kan ikke, som Sagen ligger, tage fat paa denne Opgaves Løsning, før Forsvarskommissionens Betænkning foreligger. Forsvarskommissionen er uafhængig, i alt Fald formelt uafhængig af Forsvarsministeren, og hvis Forsvarsministeren har den Opfattelse, som jeg efter hans tidligere Udtalelser maa antage, at han ikke mener sig berettiget til at anvende den politiske Autoritet, han utvivlsomt sidder inde med, til at gribe ind i Forsvarskommissionens Behandling og søge at fremskynde dens Virksomhed, er han ogsaa reelt uden Indflydelse paa den Tid, indenfor hvilken Forsvarskommissionen kan fuldende sit Arbejde. Jeg nærer nu som før den bestemte Forvisning, at den højtærede Minister betragter det som en af sine allervigtigste,

maaske endog som den vigtigste politiske Opgave at føre Forsvarssagen til en Løsning; og at han vil tage fat derpaa, saa snart Betænkningen foreligger. Der synes mig ikke at være noget som helst, som berettiger til at tvivle derom. Sikkert er det ogsaa, at den højtærede Minister vil i denne Sag faa Brug for sin politiske Autoritet og sit politiske Mod i fuldeste Udstrækning, og jeg nærer, som sagt, ikke Tvivl om, at han vil anvende begge Dele.

Dinesen: Det er Spørgsmaalet om Hærens Hestehold, der har givet mig Anledning til at bede om Ordet. Jeg har selvfølgelig ogsaa i Aar gjort mig bekendt med de Oplysninger, der ere tilgaaede Udvalget angaaende § 22 H., og ogsaa med Opmærksomhed fulgt, hvad den ærede Ordfører udtalte. Jeg erkender, at der vedblivende er Fremgang i Hæren med Hensyn til at forsyne sig med Heste herfra Landet. Jeg skal udtale min Anerkendelse af, at der vedblivende fortsættes paa den Maade. Derom har jeg ikke noget at bemærke.

Det, der giver mig Anledning til mine Bemærkninger, er Spørgsmaalet om Indkøbet af de 3-aarige Remonter og den Behandling, de efter Indkøbet fra Krigsbestyrelsen blive Genstand for. Jeg mener, ligesom Ordføreren, at det kan være Tvivl underkastet, om det overhovedet er rigtigt at købe de 3-aarige Heste og efter Indkøbet samle dem til Opdragelse, om jeg maa sige saa, paa Remontedepoterne. Men jeg vil dog i alt Fald foreløbig holde paa, at man i nogen Tid gaar frem paa den Maade i denne Henseende, som man i de senere Aar er gaaet frem. Man kan saa meget bedre gøre dette, som Indkøbet af Heste til Hæren — hvad jeg allerede har nævnt — af her i Landet tillagte Heste er steget. Men naar jeg mener, at det er rigtigt at vedblive med Indkøbet af de 3-aarige Remonter, er det, fordi jeg mener, at medens paa den ene Side adskillige Opdrættere selv kunne træne Hestene fra deres tredje til deres fjerde Aar paa en saadan Maade, at de ikke tabe deres Anvendelighed til Hærens Brug, er der paa den anden Side mange Opdrættere, som, naar Hestene naa frem til den arbejdsdygtige Alder, 3 Aar, ikke godt kunne undlade at anvende dem til strengt Arbejde. Denne Anvendelse af 3-aarige Heste til strengt Arbejde har ofte til Følge, at de i nogen Maade tage Skade i deres Ben, en Skade, som ikke opdages allerede efter det fjerde Aars